

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **LightGate, a. s.**, se sídlem Bor 4, Sadov, zastoupen JUDr. Veronikou Vlkovou, advokátkou se sídlem Jugoslávská 1311/14, Karlovy Vary, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 10. 2021, č. j. 30 Af 17/2019 - 74,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 23. 5. 2013 č. j. 76-13/5.3NM02-1264/13/61200 (dále též „rozhodnutí o poskytnutí dotace“) byla žalobci poskytnuta dotace v celkové výši 6 326 000 Kč na realizaci projektu „*Rekonstrukce objektu firemní provozovny*“ (dále též „Projekt“). Finanční úřad pro Karlovarský kraj (dále též „správce daně“) zahájil dne 10. 5. 2017 daňovou kontrolu, která vyústila ve vydání platebního výměru na odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 156 569 Kč do státního rozpočtu a platebního výměru za porušení rozpočtové kázně ve výši 887 222 Kč do Národního fondu (oba ze dne 29. 6. 2018). Platební výměry napadl žalobce odvoláním. Žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 6. 2019, č. j. 26935/19/5000-10480-710970, změnil rozhodnutí správce daně tak, že odvod do státního rozpočtu snížil na 71 168 Kč a odvod do Národního fondu na 403 283 Kč.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Plzni (dále též „krajský soud“), který ji zamítl shora označeným rozsudkem. V odůvodnění uvedl, že se žalobní argumentace z valné většiny shoduje s argumentací uplatněnou v odvolání proti prvoinstančnímu

rozhodnutí, přičemž žalovaný na obsah odvolacích námitek reagoval v odůvodnění napadeného rozhodnutí velmi precizně. Podrobným a pečlivým způsobem vyvrátil jednotlivá odvolací tvrzení. Krajský soud proto plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a jeho závěry si se souhlasnou poznámkou osvojil. Podle názoru krajského soudu žalovaný věc posoudil v souladu s východisky právní úpravy a judikatury (zejména usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017 - 33). Správní orgány správně identifikovaly nesprávný postup žalobce a uvedly skutečnosti, z nichž vyplývá závažnost daného pochybení, na jejímž základě byla stanovena výše odvodu za porušení rozpočtové kázně. Krajský soud dodal, že žalobcem akcentovaná (dříve provedená) daňová kontrola daně z příjmů právnických osob není způsobilá založit jakékoliv očekávání v budoucí postup správních orgánů ve věci porušení rozpočtové kázně. Krajský soud dále nepřisvědčil námitce dovozující pouhé formální pochybení (absence podpisu zprávy z výběrového řízení osobou oprávněnou jednat jménem zadavatele a chybějící čestné prohlášení zadavatele). Podle krajského soudu je napadené rozhodnutí v souladu se zákonem rovněž z hlediska stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně. Žalovaný precizním způsobem zdůvodnil výši odvodu u jednotlivých porušení rozpočtové kázně. Uložení jednotlivých odvodů při spodní hranici sazby nelze považovat za nepřiměřené. Poukázal i na marginálnost výše uloženého odvodu ve výši 1 % z poskytnuté dotace. Rozsudek krajského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je v plném znění dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj v tomto pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Ve vztahu ke stížnímu důvodu dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. uváděl, že krajský soud nevypořádal všechnu žalobní argumentaci. Podle stěžovatele nadto nekriticky převzal závěry žalovaného. Přístup krajského soudu je neobjektivní, jelikož byla větší váha přikládána tvrzením žalovaného. Krajský soud nadto účelově aplikoval jím vybranou judikaturu bez bližšího odůvodnění. Ve vztahu ke stížnímu důvodu dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pak zejména uváděl, že skutková podstata, na jejímž základě žalovaný dospěl k závěrům uvedeným v napadeném rozhodnutí, nemá oporu ve spisech, jelikož nebylo pravomocně rozhodnuto o nesprávném vedení účetnictví. Stran důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. stěžovatel uvedl, že došlo k nesprávnému právnímu posouzení porušení rozpočtové kázně. Ze strany stěžovatele byly splněny všechny podmínky, přičemž poskytovatelem dotace nebyly shledány důvody vadného postupu. Podle stěžovatele krajský soud pochybil i tím, že nevzal v potaz, že podstatná část kontrolních zjištění byla předmětem již předchozí správní kontroly (provedené poskytovatelem dotace), v rámci níž mu bylo uloženo nápravné opatření. Dovozuje nepřipustné uložení duplicitních opatření. Krajský soud nesprávně posoudil i přiměřenost uloženého odvodu. Z uvedených důvodů navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení mu věci k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaný podal ke kasační stížnosti písemné vyjádření, ve kterém uvedl, že s ohledem na skutečnost, že se žalobní námitky *de facto* shodovaly s námitkami uplatňovanými v odvolání, nebylo nutné, aby krajský soud na tyto jednotlivě reagoval zcela novým a odlišným způsobem, pokud by následně došel ke shodným závěrům s napadeným rozhodnutím. Podle žalovaného se krajský soud všemi relevantními skutečnostmi řádně zabýval. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

pokračování

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami poukazujícími na nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí krajského soudu skutečně nepřezkoumatelné.

[8] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[9] Podle ustálené judikatury platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, všechny dostupné na <http://nalus.usoud.cz>, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76).

[10] Těmto požadavkům napadený rozsudek dostál. Rozsudek je řádně odůvodněn a je plně srozumitelný. Z rozsudku je patrné, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak zohlednil podstatné skutkové okolnosti a jak na skutkový stav aplikoval rozhodnou právní úpravu. Ačkoliv si lze představit ještě podrobnější vypořádání námitek, způsob zvolený krajským soudem nevyvolává nepřezkoumatelnost rozsudku. Povinnost posoudit všechny námitky nelze považovat za povinnost reagovat na všechny dílčí argumenty uplatněné v žalobě a tyto rozsáhle vyvrátit nebo potvrdit. U kolem soudu je vypořádat se s žalobou co do obsahu a smyslu žalobní argumentace jako celku (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Těmto požadavkům rozsudek krajského soudu dostál. Podle názoru Nejvyššího správního soudu rozsudek krajského soudu odpovídá i rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 7 Afs 114/2013, na který stěžovatel rovněž poukazoval. Nepřezkoumatelnost rozsudku přitom nezpůsobuje ani skutečnost, že krajský soud odkázal na závěry učiněné správními orgány a uvedl, že se s nimi ztotožnil, případně některé tyto závěry v rozsudku citoval. Je-li napadené správní rozhodnutí řádně odůvodněno, je přípustné, aby si krajský soud, nedochází-li k jiným závěrům, správné závěry žalovaného se souhlasnou poznámkou osvojil (viz například rozsudky zdejšího soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006 - 86, ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, č. 1350/2007 Sb. NSS, nebo ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 - 47). To platí tím spíše, když žalobní námitky téměř kopírovaly odvolací námitky uplatněné v řízení před žalovaným. Z převzetí závěrů správních orgánů nelze dovozovat ani neobjektivní přístup k účastníkům řízení, jak výslovně namítal stěžovatel. Nejvyšší správní soud dodává, že je přípustné, aby platební výměr odkazoval na zprávu o daňové kontrole. K námitce nezákonnosti a rozporu tvrzení žalovaného s dosavadní

judikaturou se Nejvyšší správní soud nemůže konkrétně vyjádřit, jelikož z obsahu kasační stížnosti není patrné, které konkrétní závěry pokládá stěžovatel za nezákonné a soud není oprávněn za stěžovatele domýšlet jeho argumentaci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2021, č. j. 1 Afs 337/2019 - 42). Z procesní opatrnosti soud toliko uvádí, že výklad krajského soudu odpovídal východiskům judikatury vztahující se k porušení rozpočtové kázně (srov. zejména usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017 - 33). I další krajským soudem označená judikatura a literatura souvisí s posuzovanou věcí. Zabývá se otázkami porušení rozpočtové kázně, tedy otázkami, které byly i předmětem sporu.

[11] K dalším námitkám soud předesílá, že podle § 44 odst. 1 písm. j) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o rozpočtových pravidlech“), je porušením rozpočtové kázně mimo jiné porušení povinnosti stanovené právním předpisem, rozhodnutím nebo dohodou o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci, které přímo souvisí s účelem, na který byla dotace nebo návratná finanční výpomoc poskytnuta a ke kterému došlo před přijetím peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státního fondu, Národního fondu nebo státních finančních aktiv a které trvá v okamžiku přijetí prostředků na účet příjemce; prvním dnem porušení rozpočtové kázně je den jejich přijetí příjemcem; penále za porušení rozpočtové kázně se počítá ode dne následujícího po dni, do kterého měl příjemce na základě platebního výměru odvod uhradit.

[12] Podle názoru Nejvyššího správního soudu se správní orgány porušením rozpočtové kázně důkladně zabývaly. Mj. uvedly, že k porušení rozpočtové kázně došlo tím, že stěžovatel nesnížil o hodnotu dotace ocenění svého dlouhodobého majetku, čímž došlo k navýšení hodnoty jeho aktiv vykazovaných v rozvaze (tj. navýšil hodnotu vlastního kapitálu). Stěžovatel účtoval pouze o připsání poskytnutých peněžních prostředků, a naopak účetně nezachytil právní nárok na dotaci, čímž neoprávněně zkreslil výsledek svého hospodaření. Současně také chybně stanovil výši odpisů dlouhodobého hmotného i nehmotného majetku. Následné vyloučení přijaté dotace z výnosů i daného podílu odpisů v rámci zpracování účetní závěrky a daňového přiznání se nepromítne do účetnictví, čímž dochází k porušení § 47 odst. 6 vyhlášky č. 500/2002 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů, pro účetní jednotky, které jsou podnikateli účtujícími v soustavě podvojného účetnictví. Toto jeho jednání mělo vliv na splnění testu kapitálové přiměřenosti, a proto mohl uplatnit celou částku úroků z emitovaných korunových dluhopisu vydaných v roce 2012 do daňově uznatelných nákladů, čímž si v konečném důsledku výrazně snížil výsledek hospodaření před zdaněním. Podrobněji odkazuje soud na žalobou napadené rozhodnutí, ve kterém jsou uvedené a další závěry žalovaného stran porušení rozpočtové kázně stěžovatelem náležitě rozvedeny. Stěžovatel ostatně proti těmto konkrétním závěrům ani nebrojil. Obecně tvrdil, že nemohlo být dovozeno porušení rozpočtové kázně za situace, kdy nebylo vydáno rozhodnutí o „nesprávném vedení účetnictví“. Zákon však nepodmiňuje vydání rozhodnutí o porušení rozpočtové kázně vydáním rozhodnutí o nesprávném vedení účetnictví (srov. shora citovaný § 44 zákona o rozpočtových pravidlech). Z procesní opatrnosti soud dodává, že souhlasí i s dalšími závěry žalovaného stran porušení rozpočtové kázně stěžovatelem. Nejvyšší správní soud na nich neshledává nic nezákonného. Krajský soud tedy nepochybil, pokud z nich vyšel. Důvodem pro zrušení rozsudku krajského soudu a návazně i rozhodnutí správních orgánů není ani to, že žalovaný ve zprávě o daňové kontrole chybně označil zákon o veřejných zakázkách. Namísto označení „zákon č. 137/2006 Sb.“, uvedl zákon „č. 137/2007 Sb.“ V tomto ohledu došlo ke zjevné chybě v psaní, která nemá potenciál vyvolat zrušení přezkoumávaného rozhodnutí. To platí tím spíš, když žalovaný k nesprávnému číslu správně dodal další označení zákona - zákon o veřejných zakázkách. Nejvyšší správní soud neshledává nic nezákonného ani na závěru krajského soudu, že žalovaný nepochybil, pokud předmětné stěžovatelem označené vady (absence podpisu zprávy

pokračování

z výběrového řízení osobou oprávněnou jednat jménem zadavatele a chybějící čestné prohlášení zadavatele) nepovažoval za vady toliko formálního charakteru. Jednalo se o vady podstatné. Absence podpisu na prohlášení osoby oprávněné jednat jménem zadavatele způsobí, že tato osoba nepřevzme odpovědnost za jejich obsah. Samotný podpis téže osoby jakožto člena hodnotící komise má odlišný význam a jsou s ním spojené jiné následky a odpovědnost.

[13] Stěžovatel dále namítal, že k porušení rozpočtové kázně nemohlo dojít za situace, kdy poskytovatel dotace neshledal vadný postup na straně stěžovatele. Nejvyšší správní soud se s ním neztotožnil. Jak vyplývá ze shora citovaného zákona o porušení rozpočtové kázně, ten nepodmiňuje porušení rozpočtové kázně tím, zda poskytovatel dotace v rámci své pravomoci shledal či neshledal pochybení. Prověřování a zjišťování porušení rozpočtové kázně je plně v kompetenci příslušného správce daně v rámci daňové kontroly (a nikoliv poskytovatele dotace). Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2017, č. j. 2 Afs 334/2016 - 42, vyplývá, že: „*Správce daně je orgánem, který spravuje odvody za porušení rozpočtové kázně [v daném případě § 1, § 2 odst. 1 písm. j) zákona č. 531/1990 Sb., § 44 odst. 9 rozpočtových pravidel, § 1, § 2 odst. 3 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád], a tedy i zjišťuje skutečnosti rozhodné pro vyměření odvodu. Poskytovatel dotace není tím, kdo závazně určuje, zda byly finanční prostředky poskytnuté ze státního rozpočtu čerpány oprávněně. Jistě je oprávněn posuzovat splnění cíle projektu, ostatně mnohdy se jedná o otázku ryze odbornou. Tyto jeho závěry ovšem nejsou pro správce daně závazné; zjistí-li porušení podmínek, je oprávněn a povinen z toho vycházet.*“ Je přitom pravdou, že kontrola prováděná poskytovatelem dotace shledala způsob účtování projektu v nesouladu s vyhláškou č. 500/2002 Sb., a proto stěžovateli uložila nápravné opatření. Nejednalo se však o kontrolu zaměřenou na porušení rozpočtové kázně, ale o kontrolu zaměřenou na plnění účelu projektu a plnění dotace. S ohledem na zákonnou pravomoc poskytovatele dotace k takové kontrole a zákonnou pravomoc k posuzování porušení rozpočtové kázně ze strany správce daně nelze v uvedeném postupu správních orgánů shledat ani nepřípustné opakované trestání, jak výslovně tvrdil stěžovatel. Poskytovatel dotace provádí kontrolu plnění účelu dotace, naopak správce daně provádí kontrolu dodržování rozpočtové kázně. Ani daňová kontrola provedená jiným správcem daně bez dalšího nevyvolává nemožnost vyslovení závěru o porušení rozpočtové kázně. Skutečnost, že při označené kontrole nebyl stěžovatel upozorněn na nesprávnost postupu účtování (ani mu nebyla za tento nedostatek uložena sankce) jej nemůže vyvinut z povinnosti vést účetnictví zákonným způsobem, resp. z možnosti následku v podobě sankce za porušení rozpočtové kázně. Předmětem daňové kontroly není kontrola správnosti vedení účetnictví (srov. § 85 odst. 1 daňového řádu). Podpůrně odkazuje soud k uvedeným závěrům na rozhodnutí žalovaného, rozsudek krajského soudu a na judikaturu Nejvyššího správního soudu (zejména ze dne 31. 3. 2015, č. j. 5 As 95/2014 - 46, ze dne 20. 2. 2019 č. j. 6 Afs 246/2018 - 32 ze dne 30. 7. 2019, č. j. 2 Afs 364/2017 - 39, ze dne 28. 11. 2018, č. j. 9 Afs 365/2017 - 36 atp.).

[14] Stěžovatel dále brojil proti uloženému odvodu. Namítal, že výše uloženého odvodu je zcela nepřiměřená závažnosti způsobu porušení rozpočtové kázně. Nejvyšší správní soud mu nepřisvědčil. Žalovaný řádně zdůvodnil výši odvodu u jednotlivých porušení rozpočtové kázně, přičemž hodnotil okolnosti svědčící jak ve prospěch, tak v neprospěch stěžovatele, přičemž krajský soud jeho závěry náležitě přezkoumal. Nejvyšší správní soud plně souhlasí s hodnocením krajského soudu v bodech body 25 a násl. rozsudku. S ohledem na koncepci právní úpravy a povahu porušení rozpočtové kázně není ani Nejvyšší správní soud názoru, že by bylo na místě od uložení odvodu upustit. Nejvyšší správní soud dodává, že podle účinné právní úpravy mohl být uložen odvod až do výše poskytnutých či čerpaných prostředků, přičemž odvod byl stanoven v marginální částce z celkové výše dotace. V podrobnostech odkazuje soud na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na rozsudek krajského soudu. Poukaz stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 6 Afs 364/2017 neshledává soud případným, neboť v něm nebyla řešena identická skutková a právní situace.

[15] Nejvyšší správní soud závěrem přitakává i závěru krajského soudu, že argumentace stěžovatele byla z valné většiny obecná, a ve stejném rozsahu se jí mohl zabývat i soud (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60). To plně platí i pro řízení o kasační stížnosti. Řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60 atp.).

[16] Nejvyšší správní soud neshledal ani existenci žádné další vady, pro kterou by rozsudek krajského soudu či rozhodnutí správních orgánů nemohly obstát (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 - 84, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012 - 41, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013 - 25 atp.). Nejvyšší správní soud se ztotožnil s nosnými závěry žalovaného a krajského soudu a v podrobnostech na ně odkazuje, neboť mají plnou oporu v právní úpravě a správním spisu. Z uvedených důvodů nemohl shledat případnou ani polemiku stěžovatele s nimi.

[17] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[18] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. května 2022

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu